

MdR, Jazzgeschiedenis 620. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 20, trombones, deel 1. De alles overheersende invloed in deze periode, de musicus die als eerste het Bebop-idioom volmaakt kon spelen: Jay Jay Johnson. James Louis Johnson is 22 januari 1924 in Indianapolis geboren, studeerde van z'n 9e tot zijn 12e piano, ging toen hij 14 was trombone spelen, in 1938 dus. Drie jaar later werd hij prof bij Snookum Russell, van '42 tot '45 speelde hij in de band van altsaxofonist/arrangeur Benny Carter. Wat mede verklaart dat Johnson toen ook ging schrijven. De Bebop-impuls kwam voornamelijk van trompettist Fats Navarro, zijn snelheid, frasering en affiniteit met de nieuwe accoorden zijn soms heel duidelijk bij Johnson te horen, ook later nog. In 1944 deed Johnson mee met Jazz at the Philharmonic, speelde in '45 een tijdje bij Count Basie, en hield het vanwege de slechte economische omstandigheden voor met name de toen eigentijdse jazz, in 1952 voor gezien. Hij ging bij Sperry Instruments werken. Na oktober 1949 maakte hij ook geen enkele plaat als leider. Voor het eerst weer op 22 juni 1953 -toen hij bij Sperry werkte- maar eigenlijk niet als professional in de zin dat muziek zijn beroep was. Dat hij en als instrumentalist en als arrangeur in zijn vrije tijd de zaak goed had bijgehouden blijkt uit het stuk dat ik van deze session koos. Compleet is die welwaar eerder uitgezonden, bij Johnson's hoofdstuk in de vorige periode behandeld in deze Jazzgeschiedenis, maar dat was in deel 383 op 11 maart '88, zodat dit wel even opnieuw kan. Een eigen thema van Johnson, ook door hem gearrangeerd, voor Clifford Brown-trompet, ^{ham} zelf-trombone, Jimmy Heath-baritonsaxofoon, tenor in zijn solo. In de ritmesectie John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums, het Modern Jazz Quartet zonder Milt Jackson. Voor Blue Note dit show-stuk voor de virtuozen: "Turnpike".

plaat 1 Jay Jay Johnson Sextet: Turnpike (Jay Jay Johnson)
2/2 - 4:10 - Jazz Sélection JSLP 50.008

"Turnpike", het voor de plaat samengestelde Jay Jay Johnson Sextet voor Blue Note in NYC, 22 juni 1953. Clifford Brown-trompet, de leider-trombone, Jimmy Heath-baritonsaxofoon in het ensemble, solo op tenor, John Lewis-piano, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums. Goed een jaar later, Johnson zat nog steeds bij Sperry, kwam Savoy-producer Ozzie Cadena op het idee Johnson op de plaat te combineren met de populaire Kai Winding. Als Christen Winding geboren in Århus, Denemarken, 18 mei 1922, werd als 12 jarige mee naar de States genomen door zijn ouders, ging kort daarna, '38 dus, trombone spelen, voornamelijk autodidactisch. Bebop leerde hij bij de jam sessions in Minton's, begin jaren veertig. Bekend werd hij vooral door zijn tijd bij Stan Kenton, '46-'47. 24 augustus 1954 stonden ze voor het eerst voor Savoy in een studio in NYC, met als ritmesectie Billy Bauer-gitaar, Charles Mingus-bas, Kenny Clarke-drums. Ze verdeelden de taken aardig, de een schreef wat, de ander arrangeerde iets. Cole Porter's "What is this think called love" is van Johnson, hij speelt ook de eerste solo.

plaatje 2 Jay & Kai: What is this thing called love (Cole Porter)
1/1 - 3:12 - Savoy XP-8140

"What is this thing called love". De tweede session was twee dagen later, geen gitaar meer maar Wally Cerillo-piano. Een thema en arrangement van Kai Winding, met opnieuw Johnson als eerste solist. "Co-op".

zelfde Jay & Kai: Co-op (Kai Winding)
1/2 - 3:31 - idem

"Co-op" door het kwintet 'Jay & Kai' - zo is Kai Winding wat zijn voornaam betreft aan de uitspraak gekomen. Voor Savoy in NYC, 26 augustus 1954: Jay Jay Johnson en Kai Winding-trombone, Wally Cerillo-piano, Charles Mingus-bas, Kenny Clarke-drums. De twee 45-toerenplaatjes met de twee sessions sloegen aan. Meteen sprong RCA op het idee met een session voor VIK, daarna kwam Prestige, 13 december 1954 en toen was het kwintet al 'on the road' - Johnson had zijn baan bij Sperry opgegeven. Met Dick Katz-piano, Peck Morrison-bas, Al Harewood-drums: Milt Jackson's "Bag's groove".

plaatje 3 Jay & Kai: Bag's groove (Milt Jackson)
2/1 - 3:11 - Metronome MEP 116

"Bag's groove", arrangement Jay Jay Johnson die ook de eerste solo speelde. Voor Prestige in NYC, 13 december 1954. De trombonisten Jay Jay Johnson en Kai Winding met Dick Katz-piano, Peck Morrison-bas, Al Harewood-drums. Daarna deden Jay & Kai twee sessions voor Bethlehem en een voor Blue Note, ~~en~~ Waar eerder RCA niet slaagde, kreeg de andere platengigant, Columbia, het kwintet wel onder contract. De eerste session was in NYC op 23 juni 1955 met nog wel dezelfde pianist maar nieuwe bas en drums: Paul Chambers en Osie Johnson. Ze deden vijf stukken, de volgende dag nog eens, en daarvan koos ik een Gordon Jenkins-thema dat door Winding gearrangeerd werd. Hij wisselde de eerste stem steeds af, liet Johnson beginnen in: "Goodbye".

plaat 4 Jay & Kai: Goodbye (Gordon Jenkins)
2/4 - 2:43 - Philips B 07110 L

"Goodbye", Columbia, NYC, 24 juni 1955, de trombonisten met Dick Katz-piano, Paul Chambers-bas, Osie Johnson-drums. Zoals toen van Columbia te verwachten: er moest ook gestunt worden: Jay & Kai met nog eens zes trombonisten erbij, waarbij enkele solisten. Dat zijn dus allemaal muzikale nazaten van Johnson, en ze sloven zich zeer uit om althans de Meester te evenaren in snelheid. Na eerst Winding en Johnson zijn dat Bart Varsalona, Urbie Green en Jimmy Cleveland - alle drie steeds 16 maten. In het ensemble ook nog Bob Alexander, Eddie Bert en Tom Mitchell. In de ritmesectie Hank Jones-piano, Milt Hinton-bas, Osie Johnson-drums. Van Vincent Youmans, gearrangeerd door Jay Jay Johnson: "Rise 'n' shine".

plaat 5 Jay & Kai plus Six: Rise 'n' shine (DaSy&va, Youmans)
1/3 - 2:18 - Philips B 07788 R

"Rise 'n' shine" in 2 minuut 18. De trombonisten Kai Winding, Jay Jay Johnson, Bart Varsalona, Urbie Green en Jimmy Cleveland ~~en~~ solistisch deze volgorde op 4 april 1956 voor Columbia in NYC. Jay & Kai speelden drie maanden later op het Newport Jazz Festival, maakten diezelfde maand juli nog een plaat voor Columbia en hielden het voor gezien - uitgekeken op de formule. Johnson formeerde een kwintet met de Belg Bobby Jaspar op tenorsaxofoon à la Four Brothers, na Hank Jones uiteindelijk Tommy Flanagan-piano, Wilbur Little-bas, Elvin Jones-drums. Exact deze bezetting zouden we een jaar later in Europa en ook Nederland te horen krijgen. Een live-uitzending van uit de VARA-studio, een concert in het Amsterdamse Concertgebouw.

Tot slot nu een Columbia-opname van dit kwintet, NYC, 27 juli 1956, ~~precies~~ twee weken na de laatste Jay & Kai-session.

Op het accoordenschema van "Indiana" maakte Jay Jay Johnson: "Naptown USA".

plaatje 6 Jay Jay Johnson Quintet: Naptown USA (Jay Jay Johnson)
2 - 4:56 - Philips 429 321 BE

"Naptown USA", het kwintet van trombonist Jay Jay Johnson voor Columbia in NYC, 27 juli 1956, met Bobby Jaspar-tenorsaxofoon, Tommy Flannagan-piano, Wilbur Little-bas, Elvin Jones-drums. Volgende keer meer Jay Jay Johnson, dit was Jazz-geschiedenis 620, MdR.

0 0 0 0 0